Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Amasa M. Lyman

i Tabernaklet, Store Saltsøstad, den 7de October 1862.

(Fra „Journal of Discourses.")

Jeg veed ikke om det er nødvendigt at fortælle, at jeg er glad for at være her. Om I blot have lidt af den Følelse, som indvirker paa mig, vide I meget vel, at jeg er glad, fordi jeg er her, hvilken Glæde ikke har sin Grund i, at min Mission er tilende; thi det er aldeles ikke Tilfældet, at jeg betragter den saaledes. Vi sige ofte, at vi have været paa Mission, at vi have fuldført samme og ere vendte tilbage, ligesom vi havde udført eller fuldkommet Noget. Jeg har været paa Mission, men jeg har derfor ikke ophørt at være Missionær. Jeg føler, at vor Forpligtelse i saa Henseende ikke er ophørt eller bleven mindre, men den tiltager fra Dag til Dag og fra Aar til Aar, eftersom vor Kundskab og Forstand samt vore Begreber om Sandhedens Principer tiltage. Jeg er her i Dag i den samme Hensigt og for at udføre det samme Arbeide, som jeg har været beskjæftiget med som en Sandhedens Forkynder, siden jeg først blev bekjendt med dens Grundsætninger, og formedelst en saadan Kundskab blev jeg meddeelagtig i dette Værk.

Min Text er Folket, som er foran mig i Dag. Hvem kunde see paa denne Forsamling og være saa sløv og eenfoldig, at ikke det Spørgsmaal vilde opstaae i hans Sind: Hvad ere vi her for? Hvorfor al denne Samlen tilsammen af disse Skarer af Folk fra saamange Nationer af forskjellig Tungemaal, Skikke og Traditioner, der dog have een og samme Følelse med Hensyn til Vigtigheden af det, vi have at udføre i dette Liv? I hvilken Hensigt ere vi samlede sammen fra fjerne Nationer? Nogle kunde maaskee tænke, at vor Samlen her var kun for at være her og for at danne et talrigt Samfund. Den Skare, vi see forsamlet her i Dag, er her fordi Guds Rige er opbygget; thi dersom dette skal skee, maa det bestaae af Folk, der skulle styres, og en Regjering. Dersom Guds Rige nu formedelst Folkets

Samlen tilsammen oprettes, hvorfor er det ikke skeet paa en anden Tid? Folk have været samlet tidligere; Samfund have existeret forhen, og dog have de ikke constitueret sig som Guds som Guds Rige. Een Aarsag, hvorfor Menneskene ved at samles ikke have oprettet Guds Rige, er, at denne Indsamling ikke har havt nogen særdeles Virkning paa Fornuften eller oplyst Sindet med Hensyn til Gud og Menneskenes Forhold til ham og hans Hensigter.

Vi begyndte vort Arbeide med Eder i Lande, som vare langt fjernede fra dette. Vi prædikede Evangeliet for Eder; I lyttede til det, modtoge Guds Tjeneres Vidnesbyrd, og idet I fulgte den Retning, som var Eder tilkjendegivet af dem, blev Eders Stilling og Omstændigheder forandrede. I vare bosatte paa en anden Deel af Kloden og Borgere af en anden Nation, men nu ere I her i disse fredelige Dale i Utah. Det er nu Tid for de indsamlede Hellige at begynde at lære endnu Mere, dersom de ikke allerede have begyndt derpaa, og dersom de have, at de da maae vedblive at lære Noget om Aarsagen, hvorfor de ere samlede tilsammen, paa det de maatte blive istand til at opdage det sande Forhold mellem deres Handlinger, Arbeide, Pligter samt den Tjeneste, der forlanges af dem — og Udviklingen, Forøgelsen og Tilvæxten i Styrke og Magt med Hensyn til Guds Rige paa Jorden. Naar vi tale om Guds Rige, ere vore Tanker tilboielige til at gaae fra Jordens Skueplads, ligesom det var en Sag, der alene bestod af Ideer og ikke havde Noget at gjøre med vor jordiske Virken, Tjeneste, vort Arbeide og vore Pligter.

Der er ingen Handling i Livet, intet Arbeide, som vi udføre, intet Forhold, som vi staae i til Gud og hverandre, uden det øieblikkeligen skulde forenes med Guds Rige. „Men," siger Een, „vi maae blive fuldkomne og hellige; vi maae blive Gud lige; vi maae blive lig Englene eller de Retfærdiges Aander, som boe hos Gud." Dette er Sandhed; men hvor skal Omdannelsen, denne Forandring i vor Stilling, vore Følelser og Omstændigheder blive forarbeidet, — i Himmelen eller paa Jorden, hjemme eller hvorsomhelst? Hvor er den Skole, i hvilken vi kunne blive lærte den ligefremme, simple og ukunstlede Udøvelse af Sandheden paa en Maade, som ligger indenfor Omraadet af vore svage Begreber, saa at vi kunde forstaae den? Have vi at lære det paa eet Sted, eller kunne vi uden Undtagelse lære det overalt? Nei. Kunne vi lære at kjende Gud og Sandheden, hvor vi boe? Ja, og om ikke, hvor kunne vi lære at kjende ham? Boe vi i Himmelen hos Gud og hans Engle? Nei, vi leve her paa Jorden, her i Utah mellem de vilde Bjerge, der omgive os. Alt hvad vi forstaae, forstaae vi her, og Alt hvad vi kunne lære, maae vi lære, medens vi ere her. At erhverve sig Kundskab om Gud er evigt Liv. Dette synes for Mange at være noget Stort; jeg siger Noget, fordi Folk veed Intet om Gud. Hvor gaae vi hen for at erholde Kundskab om Gud?

Folk taler om at gaae til Himmelen, men naar vi komme der, ville vi finde, at vi have naaet derhen uden at gaae dertil. Himmelen er en Udvikling af indvortes Magt og udvortes Forandringer. Vi lære som menneskelige Væsener at kjende Gud, medens vi ere paavirkede af Synd og Daarskaber, fornedrede og omringede af Mørke, Elendighed og Jammer. Skulle vi vente indtil alt dette er borttaget, forend vi kunne lære Noget om Gud og komme i Besiddelse af den Kundskab, som er evigt Liv? Nei. Vi kom her til Utahs Dale formedelst Lydighed til Evangeliets Fordringer, simpelthen for at vi her bestandigt maatte blive lærte.

Vi kom til disse fjerne Egne for at modtage Underviisning af Gud. Hvorledes? For det Første ved at lære os dette selv. Kunne vi paa denne Maade lære at kjende Gud? Ja, og vi kunne ikke lære at kjende ham paa nogen anden Maade. Vi kunne ikke gaae derhen, hvor han er for at blive lærte af ham personligen og forene os med ham. Hvad have vi i denne Verden, som giver en sanddru Skildring af hans Karakteer til det Sind, der er imodtageligt for Sandhedens Lys? Vi have os selv, der ere skabte i Guds Billede. Derfor er det særdeles nødvendigt, at vi skulle lære at kjende os selv, da dette er en nødvendig Grundvold for Kundskaben om Gud. Vi maae lære at forbedre vort Liv og vore Handlinger; vi maae lære at beherske os selv og hellige vore Tilbøieligheder, paa det vi maatte blive beredte til at have Samfund med himmelske Væsener.

Guds Rige er nu oprettet for Udviklingen og Forøgelsen af dets Principer iblandt os for at tilbagekaste Lys paa det Mørke, som omringer os, for at aabenbare vort sande Forhold til Gud, Aarsagen hvorfor Evangeliets Fordringer ere os paalagte, hvorfor vi kunne blive frelste ved at lytte til dem, og hvorledes vi ikke kunne blive det, om vi forkaste dem.

Da Evangeliet først naaede mig, havde jeg den barnlige Idee, at dersom jeg nogensinde skulde kjende Sandheden, maatte det skee ved, at Himlene vilde aabnes for mig, saa at jeg kunde betragte den Herlighed, som er indenfor Sløret, og dette vilde være den eneste Forsikkring, jeg kunde modtage om Evangeliets Sandhed. Jeg levede under Indflydelsen af denne Idee, indtil jeg var over den barnlige Stilling — at høre som et Barn og forstaae som et Barn. Da jeg nærmede mig mere den modnere Alder, blev jeg tilfreds, fordi det ikke var ved at see hen til Noget, at Sindet blev oplyst; det var ikke blot ved at gjætte Noget, som er ubegribeligt, at Kundskab udvikledes i Sjælen. Jeg lærte paa en meget simpel Maade, at Evangeliet var Sandhed. Evangeliet paalagde mig at føre et retskaffent, retfærdigt, dydigt og ydmygt Liv for hele Verden omkring mig og at leve i Fred med alle Mennesker. Jeg begyndte at leve i Verden uden at kives med Nogen; jeg fulgte Evangeliets Fordringer og undgik derved Strid, Uenighed og Trætte med mine Medmennesker, fra at trætte med min Familie, mine Brødre, mine Venner og Naboer. Paa denne Maade fandt jeg ud, at saameget af Evangeliet var Sandhed, og jeg behøvede heller ikke at gaae til Himmelen for at udfinde dette. Dette er den Maade, paa hvilken jeg ønsker, at I ogsaa skulle begynde at lære at kjende Gud, og Følgerne ville blive Fred og den Glæde, som udspringer deraf. Da vil Himmelen være i det Hjem, hvor I boe, i det Land i hvilket I leve, i Eders Samqvem med Eders Venner, Naboer og Slægt i alle Livets forskjellige Forhold. En anden Følge vil være, at Herrens Aand bestandigen vil boe hos Eder; den Aand, som bringer Liv, Lys, Kundskab og Forstand til Menneskets Sjæl, der opliver og helliger enhver Evne til at forenes med endnu høiere og hellige Principer.

Vi sige, vi ønske den Hellig-Aand; lader os da leve efter vor Religion, paa det vi maatte have denne Aand, hvilken vil forbedre vor Tilstand bestandigen og gjøre os til bedre og bedre Borgere i Guds Rige ved ethvert Trin, vi tage for at overvinde os selv. Paa denne Maade maae vi uddanne og udvikle Udødelighedens Principer i os, hvilket vil bevirke Guds Riges Evigvarenhed, naar vi betragte det med Hensyn til Guds Folk, og hvilke Principer ere Grundvolden for dette Riges Udødelighed. Udviklingen af Guds Rige paa Jorden i Magt og Vælde med Hensyn til det Ti-

melige afhænger af dets Medlemmers Uddannelse, Udviklingen af de Følelser, der regjere Sjælen, og som giver Mennesket Karakteer og sætter det istand til at udøve gode Gjerninger. Naar vi betragte Reenhed i Levnet, er det nødvendigt og udkræves for at gjøre et Menneske skikket til at være en Borger i Guds Rige, at vi skulle uddanne denne Egenskab og arbeide for dens Udvikling og Udbredelse. Til hvormange af de enkelte Gjerninger i Livet skal dette Princip udstrækkes? Det skal udstrækkes til dem Alle. Vi kunne ikke begaae nogen Uret, som vil skaffe os Guds Velbehag og gjøre os bedre. Det er hvad der er Ret, som vil forbedre og give Liv. Der er en ret og en forkeert Maade for Alt, hvad vi gjøre.

Dersom vi dyrke Jorden, er der een Maade, som, hvis den følges, er rig paa de meest uhelsbringende Følger, medens der gives en anden, som vil frembringe Fordeel og belønne os for vort Arbeide. Der er een Maade, som vil frembringe skadeligt Ukrudt der, hvor noget Bedre skulde voxe, og dette er i Sandhed ligesaa meget Følgen af Landmandens Fremgangsmaade som en rig Høst af Korn er det, og hvilket giver ham Brød og Ophold. Nogle tænke, at de kunne bede Ukrudt ud af deres Marker og Haver, men deres Bønner kunne først da blive virksomme, naar de ledsages af fornuftigt Arbeide. Jeg holder af den, der beder. Jeg elsker selv at bede, og ligeledes at have de Helliges Forbønner. Naar en stor Mængde Ukrudt voxer paa Eders Jord, da bed for den, men glem ikke at gaae ud paa Marken og oprvk, bortskaf og ødelæg ved Eders flittige Arbeide de Ukrudtsplanter, som saaledes maatte skade Eder.

Der er bleven sagt os, at Herren ikke vil plante vort Korn for os eller dyrke vor Mark. Vi ere her for at lære, hvorledes vi skulle gjøre dette for os selv, dersom vi ikke vide det. Denne Deel af vor Opdragelse have vi at erhverve os, dersom vi ikke allerede have erholdt den, hvilket vil sætte os istand til at være behjælpelige i Opbyggelsen og Udviklingen af Guds Rige i dets Storhed og Magt. Lad vort Arbeide blive anvendt saaledes, at naar vi bøie os ned for vor himmelske Fader og bede ham at velsigne Noget, som vi have eller gjøre, at vi kunne gjøre det med Tillid. Lader os ophakke Ukrudtet, berige vore Marker og bede Gud at give os en rig Høst til at lønne vort Slid. Vi ville gjøre Alt, hvad vi kunne, og da bede Gud at velsigne vort Arbeide samt overlade Følgerne til ham. Dersom din Vogn er bleven sat fast i Dyndet, da gaa hen og tag fat paa Hjulet og løft alt, hvad Du kan; derpaa kan Du bede om Hjælp, hvis Du behøver nogen.

Der er en anden Mark, som er ligesaa overgroet med skadelige Vexter; jeg henfører dette til os selv her hjemme. Vi føre vore Begreber og Sædvaner omkring med os, og disse danne Charakteren til vore Handlinger. Naar for Exempel en Storm af Lidenskaber er opvakt i vor Barm, lade vi os overvinde af den uden nogensomhelst Bestræbelse for at staae den imod, men tillade den at føre os bort fra det Sømmelige og Rette, og vi gjøre og tale forkeert. Undertryk Vrede, naar den opstaaer. Lad det Sted, hvor den begynder, blive dens Grav, og lad aldrig Munden yttre Noget, som aldrig skulde være udtalt. Dette Raad er ligesaa anvendeligt paa mig selv som paa Eder. Jeg har for længe siden lært, at jeg ikke var kaldet til at prædike Evangeliet, fordi jeg ikke havde Noget at forbedre hos mig selv, eller fordi jeg ikke kunde blive bedre. Jeg er kommen til den Slutning, at jo mere jeg taler om det, som er ret, og jo mindre om det, der er uret, desmere bliver

jeg beskjæftiget med at handle ret, og desmindre Fare er der for at blive udsat for at gjøre Noget, som er forkeert. Dette er godt for mig, og om saa er, saa er det ogsaa godt for de Hellige. Jeg ønsker, at de skulde leve i Fred og Ro med hverandre og lære at opfylde de smaae Pligter i Livet; men for at vi kunde lære dette, er det nodvendigt, at vi skulde kontrolere vore Lidenskaber; thi om vi ikke gjøre dette, ville de kontrolere os, og under en saadan Kontrol ville vi gjøre Uret. Naar vi kontrolere os selv, er Følgen en Ligevægt mellem Følelserne, saaledes som det er nødvendigt for Udøvelsen af en oplyst Dømmekraft, dersom vi ere i Besiddelse af en saadan. Kan Gud hjælpe os? Det er afhængigt af, enten vi ville hjælpe os selv eller ikke. Gud vil hjælpe og velsigne os, naar vi følge et saadant Løb, som er velbehageligt for ham. Dersom vi stræbe at undertrykke de stormende Lidenskaber indeni os, vil han hjælpe os i den gode Gjerning, indtil hans Aand ikke blot er en tilfældig Besøgende, men en bestandig Beboer indeni os for at forøge vort Forraad af Kundskab, udvide vor Synskreds og gjøre vore Begreber om Gud og Sandheden mere fuldkomne. Lader os leve paa denne Maade, tale Godt om hverandre og være venligsindede mod alle Mennesker.

Vor Opdragelse har bevirket en Forskjellighed i vore Følelser og har bragt os paa forskjellige Veie i Livet; disse Forskjelligheder have vi bragt med os fra vore fjerne Hjem. Vi have meer eller mindre bragt vore gamle Begreber med os til Utah, hvilke have opvoxet tilligemed os og have tiltaget i Styrke i samme Forhold, som vor egen Kraft tiltog; de have havt Indflydelse paa os gjennem hele vort Liv. For saavidt de staae i Modsætning til Sandheden og hvad der er ret, maae de overvindes; thi eftersom vi lære at kjende Sandheden, maae vi rette vore vrange Begreber baade i Henseende til vor Opførsel imod hverandre og med Hensyn til vort Levnet i Almindelighed. Det er ikke nogen Tjeneste, som vi have at udføre paa et langt fraliggende Sted, som vil skaffe os Fordeel, men det beroer paa hvorledes vi opføre os imod hverandre og imod Gud; det beroer paa hvorledes vi tilberede vore Agre og dyrke vor Jord, samt hvorledes vi bruge det, som vi ere velsignede med som trofaste Huusholdere efter Guds mangfoldige Barmhjertighed. Vi have endnu Meget at lære. de Forbedringer, som vi ikke have gjort, staae alle tilbage at udføre, enten de henhøre til Dyrkelsen af vore Marker og Haver eller til Uddannelsen af vort Sind; det er vor Pligt at pryde og forskjønne vore Omgivelser samt gjøre dem yndige og elskværdige som et Opholdssted for fornuftige Mænd og Qvinder. Dette vil tilveiebringe en timelig Tilværelse af Guds Rige her paa Jorden; da ville de af hans Børn, som ere helligede og velbehagelige for ham, boe i Palladser, være omringede af Overflødighed, og der vil ikke opkomme noget Ønske i deres Hjerter, uden de maae blive tilfredsstillede, fordi de kun ville attraae det, som er Godt, Stort og Ædelt.

Søstre! naar I undervise Eders smaae Børn, som omringe Eders Knæe, om Sandheden, og prøve at uddanne Kjærligheden for den hos dem, da kommer ihu, at I bestemme Eders Børns og Eders egen Skjæbne samt deres uforanderlige Forhold til Guds Riges tiltagende og evige Tilvæxt. Tænker over dette og lader ikke eet eneste Øieblik gaae forbi uden at udøve dette Kjærlighedsarbeide mod Eders Børn, som om det var en Sag af sammenligningviis liden Vigtighed; thi derpaa beroer Eders Haab om Herlighed, Himmel, Glæde og Lyksalighed i den

store og herlige Fremtid, som vi skue efter. Hvorledes kan en Moder undervise sine Børn om hvad der er ret, dersom hun selv er ligegyldig? Hvorledes kan en Fader gjøre det, dersom han undlader at sætte et tilsvarende Exempel for sit Huus, hvilket skulde være hans bestandigt vedholdende Arbeide? Lader os da erindre, at hele dette Arbeide hviler paa os. At forløse Jorden er at lære, hvorledes vi skulle dyrke og forbedre den samt frembringe en Nation af Mænd og Qvinder, der ere hellige for Gud.

Hvilke ere de, som udgjøre den store, skinnende Skare, der tilbede rundt omkring Guds Throne? De ere Mænd, Qvinder og Børn, saadanne, som vi see her i Dag; de ere fornuftige Væsener lig os, der ere blevne opdragne, underviste, dannede, ledede fremad og opad fra en Uvidenhedstilstand, indtil de kom i Besiddelse af en Uendelighed af Kundskaber, der danne en saa ubegribelig Forskjel mellem os. Som vi nu ere, have de været; som de ere i al deres Storhed og Herlighed omkring Guds Throne, maae vi blive tilligemed vore Hustruer, Børn, Venner og Omgivelser i Guds Rige paa Jorden, naar vi have opnaaet den samme Ophøielse, som de, efter at have lært at beseire det Uhyre, Synd og Død, idet vi hæve os over dem for at leve i Sandhed og Hellighed i en Tilstand, der er fri for Fordærvelse. De have havt deres Begyndelse her, ligesom vi, i alle deres Arbeider, Sorger og i deres Forhold til hverandre; Tilværelsen hiinsides Sløret er kun en fuldendt Grad af Herlighed, og som er begyndt her, men fremskreden til en anden Skueplads for dets Udvikling. Vi ere ikke saa blinde og eenfoldige, at vi jo kunne begribe Forskjellen mellem de Huse, hvor Ord, henhørende til Retfærdighed, blive yttrede, hvor der blive fremsatte Exempler paa Reenhed — og paa dem, hvor saadanne Exempler ikke fremvises. Ville I see Eders Børn omkring Guds Throne? Ville I see dem iklædte Herlighed og kronede med Udødelighed og evigt Liv? Lærer dem da at kjende Sandheden, medens de endnu ere smaae, — lærer dem at udlæspe dens Navn, — lærer dem at elske den, inden de tilfulde kunne kjende dens Værd, og eftersom deres Forstandsevner tiltage, ville de velsigne Fader og Moder, som lærte dem Sandhed og Reenhed samt at hade og foragte det Onde og at vælge det Gode. Sandhed vil ordne alle Omstændighedrr i Livet; jeg bekymrer mig ikke om, hvor talrige de maatte være, de ville dog Alle komme under den frelsende og helliggjørende Indflydelse af den høieste Sandhedskjærlighed. Naar vi underviſe vore Børn om Sandheden, da er det eet af de bedste Beviser paa, at vi selv elske den af vort ganske Sind og med al vor Kraft. Dersom vi vilde tage et saadant Løb, skulde vi see Guds Rige voxe; dets udvortes Forskjønnelse vilde vise sig, dets Rigdom vilde tiltage, og dets Magt udsprede sig overalt til Høire og Venstre, indtil Millioner af Jordens Beboere vilde have Tillid til den Sikkerhed, Lykke og Velsignelse, som kan erholdes under dets Banner. Da ville dets Templer reises i Skjønhed, Pragt og Herlighed, og enhver Helligs Hjem vilde blive et Tempel, hvor Gud vil glæde sig over at meddele en Overflødighed af Velsignelser til sine trofaste Børn. Dersom vor Gud lader sin Glands straale over Zion, maa det give Gjenskin af denne Glands; dens Tilværelsen i Zion maa straale tilbage over hele Jorden. Zions Herlighed maa blive dannet af dets Børn. Vi kunne ikke opnaae alt dette i et Øieblik. Vi skulde først begynde at berede vore Hjem og overvinde enhver Fjende for at vi maatte have det mere behageligt. Dersom vi ønske, at vore Børn skulde have

en ophøiet Smag for det Skjønne og Elskværdige, dan noget Elskværdigt for dem at see paa, lad dem have et praktisk Exempel og fremstil noget Skjønt og Elskeligt for dem at betragte, naar de ere hjemme. Naar de gaae i Haven, da lad dem see Udviklingen af det Skjønne, og naar de komme til Modenhed og fjernes langt bort, da ville de tænke paa det faderlige Hjem med inderlig Glæde som det Sted, hvor Fred regjerer, hvor Glæde hersker, og hvor Vellugten af yndige Blomster indaandes af den Besøgende, hilser os, naar vi opstaae om Morgenen, eller opmuntrer os, naar vi begive os til Aftenens Ro. Dette er Skildringen af en Helligs Hjem af den, som elsker at forskjønne Zion og ophøie dets Børn over alle andre Folk paa Jorden.

Det følger ikke af Nødvendighed, at de Fattige skulle have store Agre. Dersom Eders Haver ikke ere større end denne Forhøining, da dyrk dem omhyggeligen, plant Frugttræer og andre nyttige Planter og henvend Opmærksomheden paa Eders voxende Familier og lær dem at iagttage deres Pligter; viis dem et godt Exempel fra Dag til Dag og fra Aar til Aar, hvilket vil udøve en gavnlig Indflydelse paa Eders Børns Sind gjennem hele deres Liv. Dersom jeg hidindtil ikke selv har været istand til at danne et saadant Hjem, saa lever dog Tanken derom i mit Sind. Jeg viser Eder den Stige, paa hvilken I trinviis maae gaae fra Nedværdigelse og Uvidenhed til Alt, hvad der er ædelt, ophøiet og guddommeligt. Vi maae alvorligen tage fat, og vi skulle snart see bedre Huse, mere frugtbare og smukke Haver; de Helliges Boliger ville tiltage i Skjønhed og deres Stæder ville blive pragtfulde.

Propheten Joseph tog mig engang ved Armen paa Gaden og sagde: „Jeg har saamange Velsignelser, og De kan nyde enhver af dem ligesaavel som jeg, og det samme kan ethvert Menneske.“ Men jeg har bedet denne Bøn: „Dersom Meddelelsen af Rigdom til din Tjener, o Herre, vil gjøre ham til en Taabe eller bringe ham til at fornægte Sangheden, da lad mig forblive fattig, indtil jeg kan taale Rigdom.“ Vi kunde ligesaavel klage over, at vi ikke Alle ere fødte paa een og samme Tid, som vi kunde besvære os over den Forskjel, der existerer med Hensyn til Formuesforfatning. Lad de Hellige, som just ere komne til disse Dale fra deres Fødeland, lære at blive stræbsomme, i hvilkensomhelst Stilling de end maatte være i, det vil sige, naar de ere i saadanne Omstændigheder, som hverken de eller deres Venner kunne hjælpe dem udaf. At klage over Omstændigheder, som for nærværende Tid ikke kunne være anderledes, vilde simpelthen være at forøde vor Tid, og den er kostbar; thi efter Tingenes almindelige Gang have vi ikke mange Aar at leve her til at forbedre os. Det vil være til vor Fordeel at leve i denne Verden saalænge, som vi kunne forbedre os, og deslængere vi leve her og gjøre Fremgang, desstærkere fastknyttes de Baand, der binde os til denne Tilværelse. Jeg ønsker at see Guds Rige voxe fra dets ringe Begyndelse, indtil den hele Jord er opfyldt og velsignet med dets Herlighed, ligesom det nu til en vis Grad velsigner og opfylder Deserets Dale. Vi ere forenede i et Foretagende, som er stort, ædelt og ærefuldt, hvilket ikke er tilfreds med en indskrænket Erhvervelse, med en ubetydelig Seier over Synd, men det er et Foretagende, som stræber efter Verdens Frigjørelse fra Synd, Mørke og Død; det gaaer ikke ud paa noget Mindre end Verdens Frihed fra Synd og dens Følger.

Idet jeg er meddeelagtig i et saa stort Foretagende, føler jeg ikke mere, at jeg er en Orm paa Jorden, men at jeg

er forenet med Evighedens Guder, at Englene ere mine Beslægtede og af den samme Familie, som jeg. Dette er den Maade, paa hvilken jeg ønsker de Hellige skulde føle. Dersom de føle paa denne Maade, vilde de sky al Ugudelighed, tragte efter det Gode og prøve at udøve det bestandigen. Jeg er En af dem, som ere beskjæftigede med det store Værk, at opbygge Guds Rige paa Jorden, og jeg ønsker at bevæge de Hellige til at indsee Vigtigheden af den praktiske Reenhed i Livet, hvilket aldeles vilde tilintetgjøre Syndens Magt, udrense Overtræderne fra vore Forsamlinger, og for bestandigen gjøre os mere velbehagelige for Gud, fordi vi vare bedre skikkede til at velsigne Verden.

Gud velsigne Eder, Amen.

Conferencemødet i Malmo

den 28de og 29de Mai 1864.

Tilstede Præsidenten for den skandinaviske Mission, S. L. Sprague, omreisende Ældste i Skandinavien, A. W. Winberg, Præsidenten for Skaane Conference, S. Nilson samt mange af Præstedømmet og de Hellige. Den 1ste Dag (Løverdag) blev for det Meste afbenyttet af Missionærerne til at afgive Rapporter, af hvilke det fremgik, at 50 vare døbte i sidste Qvartal. Vel var denne Tilvext forholdsviis ringere end tidligere, men der vare Mange, som troede, hvorfor Brødrene nærede det Haab, at Herrens Værk vilde gaae frem. De vare Alle glade og tilfredse at virke i deres Arbeidsmarker, og kun faa Forandringer bleve derfor gjorte.

Den følgende Dag, Søndag, var en stor Forsamling tilstede fra forskjellige Dele af Conferencen. Flere af Brødrene talte og bare Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk, samt udtrykte deres Glæde over at være Medarbeidere til at opbygge Guds Rige paa Jorden og fremme hans Hensigter, saaledes som der er talet ved de gamle Propheters Mund.

Præsident Sprague glædede sig ved at være iblandt saamange Hellige og over den Aand, som var tilstede; opmuntrede dem til Enighed og Trofasthed, samt til at ophølde ved deres Tro og Bønner de Brødre, som vare satte til at arbeide iblandt dem, og endeligen, at Alle skulle opholde hverandre, saa at vi forenede kunde udføre et godt Arbeide blandt Folket ved at bringe dem til at vandre paa den Vei, hvor de kunne frigjøres fra deres Synder.

Ældste Winberg optog en Deel af Tiden, baade om Formiddagen og om Eftermiddagen, talte om, at de Hellige burde aflægge den Skik at kalde os selv „Mormoner," hvilket Navn vore Fjender have givet os, fordi vi troe paa Mormons Bog. Hvis vi ere, hvad vi burde være, da tilkommer os Navnet „Hellige," og for at skjelne os fra dem, der adløde Evangeliet i Jesu og Apostlernes Dage, kaldes vi „Sidste-Dages Hellige," og den Kirke, hvortil vi høre, „Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige." Vel anerkjende vi Mormon for en stor Herrens Prophet og en retfærdig Mand og skamme os ikke for at bekjende ham som Saadan for Verden; men vi ere ikke „Mormoner," ikke „Pauli eller Apollos' eller Kephas'," ei

heller tilhøre vi Luther eller Calvin, men Jesus Christus, forsaavidt vi holde de Pagter, vi have gjort med ham, og med dette Navn ville vi blive kaldte paa en kommende Dag.

Han beviste af Historien, hvorledes Gud havde styret Begivenhederne i forbigangne Tider, og derved bestandigt havt Öie paa den Tid, i hvilken vi leve, for at aabne Veien for Evangelie's Udbredelse og hans Folks Indsamling, paa det at Propheternes Ord maatte blive opfyldte, at han vilde „hasteligen gjøre det i sin Tid."

Jesus sagde, at Mennesket lever ikke af Brød alene, men ved hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund. Da Menneskene i vor Tid have gjort den Slutning, at Gud har ophørt med at tale fra Himmelen, have de følgeligen været uimodtagelige for de Aabenbaringer, han har givet til denne Slægt gjennem sine udvalgte Redskaber, og derfor ligger Verden i Mørke og er aandelig død; men takket være Herren, at vi leve paa en Tid, da en Deel af hans Skabning igjen kan nyde den aandelige Føde.

Som sædvanligt bleve Kirkens Authoriteter og det arbeidende Præstedømme foreslaaede for Conferencen til Opholdelse, hvilke Forslag assisteredes og vedtoges eenstemmigen.

Sadelmager Nils Nilson fra Lund blev ved Conferencens eenstemmige Votum udelukket fra Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Conferencen talte i Alt 698 Individer, hvoriblandt 50 Eldster, 27 Præster, 28 Lærere og 16 Diaconer. Missionærernes Antal er 20.

Herrens Aand var rigeligen udgydt, og de Hellige skiltes ad glade og tilfredse og fulde af Tak og Priis til Herren, fordi de bleve agtede værdige til at nyde saa store Velsignelser.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Vi optage fra „Millennial Star" Følgende:

Evangeliet. — Nødvendigheden af at have Herrens Aand for at forstaae Skrifterne.

Der er en skjøn Beretning i den gamle Historie om en vis Lydier ved Navn Gyges, som havde en Ring af en saa mærkværdig Magt, at naar Signetet vendtes ind i Haanden, blev den, der bar Ringen, usynlig for Alle, som vare omkring ham. Dersom vi betragte Samfundet, ville vi finde, at der ere Mange, som have en saadan Ring, kun at dens Magt viser sig paa en langt anden Maade. Den uvidende Modstander til Evangeliet, som betragter dets Grundsætninger, der ere fordreiede formedelst Fordomme, kan ikke see nogen Skjønhed i dem, og deres Reenhed, Simpelhed og Harmoni ere alle usynlige for hans omtaagede Forstand. Det trofaste Vidnesbyrd, som er aflagt for ham af Guds Tjenere, kan ikke gjennemtrænge det

aandelige Mørke, og Modstanderen, der er lykkelig i sin Uvidenhed, forglemmer det ædlere Formaal for sin Tilværelse.

Dersom vi ville tage et kantet Stykke Glas og see igjennem det fra forskjellige Steder og under forskjellige Stillinger, saa ville vi finde, at vore Iagttagelser eller Scenen vil forandres ved enhver Stedforandring; alligevel er der eet Punkt, hvorfra vi kunne see det Skjønne i en større Grad, end fra alle andre, fordi det er mere skikket til at ordne Lyset. Saaledes er det ogsaa med Hensyn til de hellige Skrifter. Den hellige Bog, ligefrem anseet som en Bog, bliver betragtet paa samme Maade; men naar vi komme til at undersøge dens Indhold, ville vi finde, at der kun er eet Lys, der er til Nytte ved Udlæggelsen af Prophetierne og de inspirerede Udtalelser, og dette Lys er Guds Aand. I de fjorten første Aarhundreder efterat den var samlet, blev den formedelst Overtro og Uvidenhed indskrænket til Munkeklostrene, fra hvis Beboeres Bryst al menneskelig Medfølelse var bortflyet, hvorfor dens Mission, at bringe Trøst og Frelse til Menneskene, ikke kunde blive udført.

Vi finde alligevel, at da Bogtrykkerkunsten var bleven opdaget og sat i Gang, var Bibelen den første Bog, der begyndte den lange Liste, som siden har fulgt, indtil nu de ringeste Folkeklasser i den største Deel af Europa lettere kan erholde og gjennemlæse den, end en Monark kunde for nogle Aarhundreder tilbage. Men er der med den forøgede skriftmæssige og aandelige Kundskab bleven en tilsvarende Forøgelse af aandeligt Lys? Eftersom Menneskene have tiltaget i verdslig Viisdom, saa ere de ogsaa blevne mere utilbøielige og egensindige, og saaledes har den menneskelige Lærdom sat sig imod den Viisdom, som er af vor himmelske Fader. Til een Tid af Jødernes Historie gave de Jehovah Æren og tilskreve ham al den Lykke eller alle de Straffe, der rammede dem; men der kom en Tid, da de ringeagtede Guds Søns Underviisning, da de forfulgte ham og bragte ham til Døden. De indbildte sig, at de i deres Tid vare blevne visere, end deres Fædre havde været, — det vil sige, visere med Hensyn til Disputatser og verdslig Underfundighed. I Mose Dage vare der ingen Pharisæere, Sadducæere eller Essæere iblandt dem, — de vare ikke lærte at sætte deres svage Villie imod Guds Villie og Sind. Ugudelighed blev i disse Dage straffet med Døden, og Elendighed blev Løgnerens og Hoerkarlens Lod. Christenheden kalder dette Religionens mørke Tidsalder, virkeligen passende for Jødernes ufuldkomne Organisation og ringe Oplysning, men aldeles upassende for den moderne Tids Mennesker, som have havt den Fordeel at erholde en overordentlig Erfarenhed i den henrundne Tid.

Lærdom vil ikke oplyse Menneskene om Meningen af de hellige Skrifter. Der udfordres et høiere Lys til at opklare deres Hemmeligheder, hvis de vilde lære at forstaae dem; han maa komme i Besiddelse af Guds Aand; dens Lys maa blive udgydt over hans ganske Sind. Menneskets Sjæl maa føle den aandelige Strøm af dens livgivende Kraft og hans Øren hilses af de celestiale Skarers liflige Harmonier. Ingen collegialsk Lærdom eller inquisitorisk Nøiagtighed vil sætte os istand til at forudsige, hvad der skal skee i Fremtiden, uden Guds Aand. Vi maae have Lys, — vi maae have Aabenbaring, og da bliver det Skarpe nedstemt til Harmoni, Modgang bliver en nødvendig Skole og vi møde alle Prøvelser med Hengivenhed. Der er for megen Philosophi og for liden Inderlighed i Nutidens Religion, for megen Theori og for liden praktisk Anvendelse. Idet Menneskene unddrages Guds Aand,

tabes dens Klarhed og Inderlighed for dem, og naar de Sidste-Dages Hellige ville oprette baade Fornuft og Harmoni, blive de forfulgte af Verden.

Det synes, at de klareste og mærkværdigste Ordinancer af Evangeliet allermindst kunne tiltrække sig Menneskenes Opmærksomhed. De ere paa en tydelig Maade fremsatte og forklarede i de hellige Skrifter, men de ere ikke kunstige nok til at kunne passe til deres overnaturlige Begreber om menneskelig Lærdom. Der er ingen glimrende Veltalenhed, ingen unaturlig Bestræbelse, men den meest ligefremme Maade er fulgt for at fremsætte Sandheden. Ligesom et Menneske fæster sine Oine paa en fjern Gjenstand, og hensynsløst gaaer frem imod en umiddelbar Hindring, saaledes er ogsaa den, som ganske forlader sig paa den menneskelige Lærdom, udsat for at snuble og falde. Han iagttager ikke den nødvendige Forsigtighed, inden han angriber og stormer Fæstningen. Menneskene tragte efter Himmelen, men de beregne ikke det Arbeide, de have at udføre, eller de Prøvelser og Vanskeligheder, der ville møde, og de overvindes paa Veien. De fæste formegen Tillid til deres Evner og Magt til at underkaste sig Omstændighederne — og anvende forliden Opmærksomhed paa at pleie Guds Aand. De tage Mørke for Lys, Intolerance for Frihed, og naar vi ville vise dem deres Vildfarelse, blive de vrede og forfølge os. Ringen er vendt indad paa dem selv, og de kunne ikke see deres egne Ufuldkommenheder; i det Evangelium, som vi praktisere, see de ingen Skjønhed og ingen af de Velsignelser, som de Trofaste kunne nyde.

Vi ere anseete af Verden for ikke at troe Bibelen. Vi ere alligevel det eneste Folk paa Jordens Overflade, som udøver de Principer, den indskjærper. Evangeliets Ordinancer, Gaver, Kræfter og Velsignelser blive ikke lærte af Andre end os. Vi ere det eneste Folk, som gjør Paastand paa og modtager de overnaturlige Tilkjendegivelser af Guds Magt. I Sygdomme tage vi vor Tilflugt til den store Læge imod alle Onder, og dersom vi ikke manglede Tro, vilde han aldrig undlade at hjælpe os. Midt iblandt Menneskenes Uenighed og Hevngjerrighed skue vi til Herren, og fra ham vente vi Beskyttelse og Sikkerhed, og han leder os i en sikker Havn til Ro og Hvile. Dersom vi søge efter Kundskab med Hensyn til Principer, vil hans Prophet meddele os samme, og om vi ere trofaste, vil han frelse os. Vi ere de Eneste, som blive ledede ved Aabenbaringer om hans Villie og ved den Hellig-Aands Lys.

Kunne vi gjøre Noget til at oplyse dem, som sidde i Mørke? Kunne vi hjælpe til at tilbagetrænge disse Vildfarelser, som omtaage Menneskets Forstand? Ja, visseligen vi kunne. Vi have de hellige Skrifter, vi modtage Underviisning af Guds inspirerede Tjenere, og vi ere blevne lærte at meddele det Lys, vi have, til Andre. Der er bleven sagt os, at vi ikke skulle sætte Lyset „under en Skjeppe," men paa et Sted, hvor det kan lyse for alle dem, som ere i Huset. De ringeste af Guds Hellige kunne være behjælpelige i dette store Værk. Enhver kan bede til Gud, at han vil styrke sine trofaste Tjenere. De kunne leve overeensstemmende med deres Religion, og deres Indflydelse vil snart begynde at blive følt. Den lille Blomst, skjult iblandt Græs og Buske og ikke seet af Nogen, er dog bekjendt at være der paa Grund af den Vellugt, som den giver fra sig. Saaledes ere ogsaa de ydmyge, trofaste Hellige kjendte af Gud derved, at de lade deres taknemmelige Hjerter hæve sig til ham i inderlige Bønner.

Afgaaede Emigranter.

De sidste Emigranter til Utah i dette Aar afgik fra London med Skibet „Hudson" Fredagen den 3die Juni. Antallet var 863 Sjæle. Bestemmelsen havde været, at de skulde have afgaaet 17 Dage tidligere, men Reisen maatte paa Grund af indtrufne Omstændigheder opsættes til ovennævnte Tid. Totalsummen paa dette Aars Emigranter til vort elskede Hjem er 2,650 Sjæle.

Correspondance.

Norge.

Christiania, den 14de Juni 1864.

Præsident Samuel L. Sprague,
Kjære Broder!

Med glade Følelser og stolende paa den Hellig-Aands Veiledning, tager jeg i Dag Pennen for at give Dem en kort Skildring af den norske Mission og mine Følelser for Sandhedens Fremme i dette Land.

Det er nu lidt over ni Maaneder siden jeg kom hertil, i hvilken Tid jeg har besøgt forskjellige Dele af Conferencen og har overalt fundet, at der hersker en god Aand blandt Præstedømmet og de øvrige Hellige.

Conferencen er inddeelt i syv Districter med hver sin omreisende Ældste, hvilke næsten alle ere gamle, prøvede Missionærer, hvis Tro kjendes paa deres Gjerninger og Iver for Opbyggelsen af Guds Rige, uagtet al den Modstand, man her møder, idet nemlig vore Brødre ofte blive tildømte Vand og Brød for Udførelsen af enhver af Evangeliets Ordinancer; alligevel er Værket i en stadig Fremgang, og iblandt de Hellige hersker der i Almindelighed Enighed og Orden, saa at jeg kan sige, at med enkelte Undtagelser slaae de Helliges Hjerter varmt for dette Riges Vel.

Det største af disse Districter, Christiania, tæller 534 Medlemmer og er inddeelt i fem Grene, hvoraf Christiania har 431 Hellige. Dette Districtet udgjør altsaa, hvad Antallet angaaer, mere end den halve Conference og har i det Hele taget udmærket gode Hellige.

Ved min Modtagelse af Præsidiet her var Alt i en udmærket god Orden til stor Ære for min Forgjænger Br. J. P. R. Johansen, ligesom jeg ogsaa kan sige, at Conferencens Regnskaber, der havde været førte af Br. M. Petersen, vare i en særdeles god Orden. Af Gjeld har Conferencen ingen anden end Boggjelden, hvilken dog for hvert Qvartal formindskes med omtrent 50 Spd.

Udsigterne for Værkets Fremme ere med Undtagelse af enkelte Steder meget lovende. Afstanden mellem Grenene er meget stor, hvorfor de sjeldent kunne blive besøgte af de omreisende Ældste. Evangeliet er bleven prædiket i de fleste af Landets Kjøbstæder, men paa Landet derimod er der forholdsviis kun faa Steder, hvor Evangeliets Røst har lydt, hvilket alene har sin Grund i Mangel paa Arbeidere. Det synes, at Interessen for Verden mere

fængsler Menneskene, saalænge de leve i Ungdommens Vaar, end naar de træde ind i Manddommens modnere Alder, og naar jeg skuer den ædle Yngling, der, saalænge han endnu er ubesmittet af Verden, kan løfte sit rene Blik mod Skaberens Throne, medens hans Barm svulmer af Kjærlighed til Alt, hvad der er Ædelt og Stort, en himmelsk Salighed fylder hans Bryst og hæver hans Tanke langt over denne — nu i sin fordærvede Tilstand saa usle Verden, — da føler jeg til at udraabe: „Hvilket et mægtigt Redskab kunde Du ikke blive til at arbeide for din faldne Slægts Opreisning og evige Vel!" Men ak! hvor faa ere ikke de, der ville berede sig for et saa herligt Maal? Min Sjæl sørger og det smerter mig i mit Hjerte, naar jeg tænker paa mine Brødre i Verden, der neppe begynde deres Tilværelse som selvstændigt handlende Væsener, førend de tabe deres store og ædle Bestemmelse af Sigte, og endnu neppe indtraadte i Livets Morgen, ledes de af Venner eller Frænder til at smage det berusende Ildvand, og lidt efter lidt ledes de paa Afveie; deres Forstand omtaages, de bande og sværge, misbruge Guds Navn og ledes videre frem til Lastens væmmelige Huler, hvor de besmitte deres skjønne Legemer (skabte i Guds Billede). Derefter kjender deres Nedværdigelse ingen Grændser; den Qvinde, der vil sætte sin Tillid til en Saadan, forfører og fordærver han, berøver hende den skjønneste Prydelse, hun er i Besiddelse af, hendes Dyd og Ære. Han er fra nu af en Vold for sine sandselige Lyster og Tilbøieligheder; hans gule, brustne Blik har ikke mere noget ædelt Formaal. Naar jeg da tænker mig tilbage paa hine herlige Dage, jeg tilbragte hjemme i min kjære Families Skjød blandt Zions ædle Sønner, da jeg mellem Deserets høie Fjelde hørte Propheters og Apostlers Røst, naar disse Mænd arbeidede paa at oplære og opdrage de Unge paa Dydens Vei: da forstaaer jeg, at jeg ikke fuldkomment nok kan takke ham, der ledte mine Forældres Fjed til hiint fjerne af den øvrige Verden foragtede Sted, og først nu, da jeg har lært at kjende Verden i sin sande Tilstand, kan jeg see, hvorfor den alvise Fader kaldte os saa langt bort fra den saakaldte civiliserede Verden. Jeg føler til at udbryde: „Christenhed! ak, hvorpaa skal jeg kjende din Christendom? Hvor ere dine Propheter, hvor dine Apostler, hvor dine himmelske Gaver, Kræfter og Velsignelser? Hvor ere Kjendetegnene paa din indbyrdes Enighed og Kjærlighed?" O, Du faldne Kirke! Du, hvis Fædre vare værdige til at samtale med himmelske Væsener, — at gjennemtrænge Sløret, der adskiller det Timelige fra det Aandelige, — at skue Himmelens og Jordens store Bygmester Ansigt til Ansigt, hvor dybt er Du ikke falden, og hvor længe troer Du den Almægtiges rene Øie vil tillade Dig at fortsætte din vanhellige Løbebne? O Babel! dit Vredes Bæger er fuldt; Du vil falde for aldrig at reise Dig mere.

Undskyld, kjære Broder, om mit Brev bliver for langt; mit Hjerte er fuldt af Kjærlighed til mine Medmennesker, og jeg maa sige med Paulus: „Om jeg dog kunde opvække Nogle til Nidkjærhed for Gud;" men min Kraft er ikke saa stor som min Villie, og kun i Skrøbelighed kan jeg udføre det vigtige Hverv, som er mig anbetroet; dog haaber jeg og stoler paa Israels mægtige Gud, at han ikke vil forlade mig, hans ringe Tjener, i min Skrøbeelighed, men derimod styrke mig, saa at jeg efter fuldendt Arbeide i denne Mission kan vende hjem til min kjære Familles Arne som en trofast Herrens Tjener og med de oprigtige Helliges Velsignelser.

Br. Chr. Jensen beder mig bringe

hans Hilsen til Brødrene af Præstedømmet tilligemed de øvrige Hellige samt hans Venner og Bekjendte i Danmark og Sverrig, blandt hvilke han har tilbragt saa mange lykkelige Timer, og sluttelig er De, kjære Broder, i Forening med Br. Winberg, M. Petersen og Alle, som kjende mig, paa det Hjerteligste hilset fra Deres forbundne Broder og Medarbeider i Evangeliets hellige Pagt.

George M. Brown.

Om Frafald.

(Fra „Millennial Star.“)

At være Apostat er det samme som at være hadet af alle Mennesker og ikke elsket af Nogen, medens den største Elendighed bliver hans visse Lod, hvilket klarligen viser sig i hans vedholdende Stræben efter at gjøre Skade; thi dette kan ikke alene udspringe fra den Slethed, han bærer omkring med sig, hvor han end færdes. Han er et levende Vidnesbyrd om, hvor væmmelig Sandheden kan blive for den, som hader den, fordi den ikke kan opnaaes af en saa falsk Elsker, som han er. Hvor lykkeligere vilde han ikke have været, om han aldrig havde kjendt den? Ak! jeg seer en stakkels omvandrende Usling, som Ingen kan elske, Ingen kan ynke, fordi han engang sagde, at han glædede sig, fordi han var under Indflydelsen af Solens varme Smiil, medens han nu udraaber, at den ikke varmer ham, som den engang gjorde; han er virkeligen elendig, og nu siger han, at den aldrig har varmet ham. Men hvo kan troe ham, naar han gjør sig selv til en Løgner? Hvorledes kan man troe et Menneske, som modsiger sig selv? Der ere dog dem, som ville troe ham eller bekjende, at de gjøre det for at de tilsyneladende kunde retfærdiggjøres for deres Had til de Sidste-Dages Hellige, — at der kunde synes, at de havde Aarsag for deres Tragten efter de Godes og Dydiges Ødelæggelse. Apostaterne ere deres Skjul, og alene for dette vil ethvert Menneske, enten det er godt eller ondt, hade en Saadan. Herre! hjælp mig og alle dine Tjenere til at undgaae dette sørgelige Udfald — denne ulykkelige Skjæbne.

Nyheder.

Danmark. Londoner-Conferencen er endnu ikke kommen til noget Resutat angaaende Slesvigs Deling. Keiseren af Rusland har overdraget sine formeentlige Rettigheder til Holsteen til Hertugen af Oldenborg.

Ifølge Melding fra Commandoen paa Als ere Fjendtlighederne begyndte den 26de Juni om Morgenen Kl. 6.

Ulykkelig Hændelse. Løverdagen den 11te Juni hændtes den Ulykke i

Vettersløv, at et 3-Aars Barn faldt i et Kar, hvori der kun var ½ Al. Vand og druknede. Som en Mærkelighed fortjener at nævnes, at Faderen, der er Militær og for Tiden i preussisk Fangenskab, gjentagne Gange har strevet hjem, at han oftere i Drømme har seet sit Barn drukne i et Vandkar og anmodet sin Hustru om at passe godt paa Barnet, for at en saadan Ulykke ikke skulde skee.

Sverrig. En heftig Ildebrand har den 22de sidstleden ødelagt Korsnäs Saugværk i Nærheden af Falun. Den nærliggende Jernbanestations Godsmagazin tilligemed 16 Godsvogne bleve ligeledes et Rov for Luerne. Det lykkedes dog at indskrænke Brandens Ødelæggelser hertil og at frelse de nærliggende Kapparbergs, Hofors og Carlsfors Saugværker.

En Depesche fra Rusland melder: Krigen i Kaukasus er endt. Der findes i Kaukasien ingen Folkestamme, som ikke har underkastet sig.

Grækenland. I Tripolizza, Hovedstaden i Provindsen Arkadien, er en Krudtmølle sprungen i Luften og har anrettet forfærdelige Ødelæggelser. 50 Privathuse, et Lazareth, et Fort, Toldkammeret og flere Bygninger skulle ligge i Ruiner. Garnisonen i Staden har 90 Døde, 30 Saarede og 30 Savnede, og Indvaanerne 47 Døde og 200 Saarede.

Afrika. I Ørkenen Sahara har man ved at bore i Jorden frembragt fem Kilder. De opkaste Fiske paa Jordens Overflade fra 500 Fods Dybde. Rundt omkring Kilderne er der begyndt at fremvoxe Plantevæxter og „Ørkenen vil blomstre som en Rose."

Aftenhymne.

Hist bag Vestens fjerne Høie
Solen daled purpurrød,
Aften ender Dagens Møie,
Bringer Fred og Hvile sød.
Svale Vind fra fjerne Zone
Kysser Dagens raske Søn,
Medens Nattergalens Toner
Blandes med hans Aftenbøn.

Alt det Skabte søger Hvile
Efter Dagens travle Færd,
Fredens fromme Engle smile
Blidt som Himlens Stjernehær,
Og fra lyse Himmelsale
Stige de til Jorden ned
For at trøste og husvale
Hver, som her uskyldig leed.

Under Nattens stille Taage
Slumrer Mark og Skov og Dal,
Men en kjærlig Fader vaager
Hist i høien Himmelsal;
Naadefuldt han vil beskjærme,
Hver, som gav sig i hans Vold,
Os skal ingen Fare nærme,
Zions Vægter er vort Skjold.

Th. M. Samuelsen.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For 1ste Halvaar 1864.

Conferencer.	Grene	Overpræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum.
Danmark.													
Kjøbenhavn .	7		2	66	25	28	20	940	91	28	185	8	1081
Aalborg . . .	6			34	7	12		326	42	19	29	2	379
Vensyssel . .	3			52	22	12	4	614	72	21	31	4	704
Fredericia . .	6			21	4	4		247	30	8	40	1	276
Aarhuus . . .	8			25	8	12	7	242	41	14	30	3	294
Dernes . . .	8			29	11	6	4	263	26	8	23	2	313
	38		2	227	77	74	35	2632	302	98	338	20	3047
Norge.													
Christiania. .	16		1	82	40	27	14	728	63	37	34	16	892
Sverrig.													
Skaane . . .	18			50	27	28	16	577	104	60	103	11	698
Stockholm . .	11		1	19	9	8	4	206	83	18	63		247
Gøtheborg . .	7			18	5	6	7	69	39	8	23	1	105
Norrkøping. .	6			28	16	19	5	257	46	25	32	4	325
Sundswall. .	2			6	4	3		42	8		3	1	55
	44		1	121	61	64	32	1151	280	111	224	17	1420
Summa . .	98		4	330	178	165	81	4511	645	236	596	53	5369

Indhold.

Side.
Tale af Ældste Amasa M. Lyman 289.
Conferencemødet i Malmø . . . . . 296.
Red. Bem. (Evangeliet. — Nødvendigheden af at have Herrens Aand for at forstaae Skrifterne. — Afgaaede Emigranter . . . . 297.

Side.
Correspondance (Norge) . . . . . . 300.
Om Frafald . . . . 302.
Nyheder . . . . 302.
Poesie . . . . 303.
Statistisk Rapport . . . . 304.

Udgivet og forlagt af Saml. L. Sprague.

Trykt hos F. E. Bording.